

Daniels bok – etthundratrettioett

Avtäckandet av den profetiska väven: att knyta samman trådarna från Uppenbarelsboken till nuvarande realiteter

Jeff Pippenger

2024-03-12

I tidigare artiklar har vi konstaterat att milleriterna insåg att de uppfyllde liknelsen om de tio jungfrurna, Habackuk kapitel två och Hesekiel kapitel tolv, verserna tjugoett till tjugoåtta. Verserna i Hesekiel visar att när dessa tre profetiska avsnitt fullkomligt uppfylls i de sista dagarna, skall ”varje syns verkan” uppfyllas. Syster White behandlar också detta fenomen.

”I Uppenbarelsboken möts och avslutas alla Bibelns böcker. Här finns komplementet till Daniels bok. Den ena är en profetia; den andra en uppenbarelse. Den bok som var förseglad är inte Uppenbarelsboken, utan den del av Daniels profetia som avser de sista dagarna. Ängeln befälde: ’Men du, Daniel, tillslut orden och försegla boken intill ändens tid.’ Daniel 12:4.”
Apostlagärningarna, 585.

Liknelsen om de tio jungfrurna upprepas till allra sista bokstav under de etthundrafyrtiofyrtatusens beseglingstid, vilken började den 11 september 2001 och slutar när dörren stängs för de oförståndiga jungfrurna vid den snart kommande söndagslagen. Under den perioden i historien uppfylls verkan av varje syn, framställd i orden: ”alla Bibelns böcker möts och slutar”.

I den föregående artikeln har vi byggt upp en förståelsegrund för att framlägga den yttre historiens linje som framställs i den fyrtionde versen i Daniel elva, vilken återger den politiska historien hos jorddjurets republikanska horn. Denna historia löper parallellt med den religiösa historien hos jorddjurets sanna protestantiska horn. Vi har identifierat ett antal profetiska linjer som behandlar jorddjurets republikanska horn och placerar dessa linjer inom den profetiska historia som började vid ändens tid år 1989.

Den profetiska perioden för jorddjuret, som började år 1776 och avslutades vid ändens tid år 1798, är den linje som vi avser att använda i ett försök att sammanföra alla de linjer som nu utövar sin verkan. Perioden från 1776 till 1798 bär Alfa och Omegas signatur, ty den börjar och slutar med en lagstiftande handling, vilket är en nations tal.

”Nationens tal är handlingen hos dess lagstiftande och dömande myndigheter.” Den stora striden, 443.

Ett av jorddjurets främsta kännetecken är dess tal. Förenta staternas konstitution var ett gudomligt dokument som öppnade dörrarna för religiös och politisk frihet och därigenom uppslukade den ”flod” av förföljelse som under århundraden hade drivits fram av Europas kungar och den katolska kyrkan.

Och ormen lät ur sin mun strömma vatten som en flod efter kvinnan, för att han skulle svepa bort henne med floden. Men jorden hjälpte kvinnan, och jorden öppnade sin mun och slukade

floden som draken lät strömma ur sin mun. Uppenbarelseboken 12:15, 16.

Vid slutet av jorddjurets regering som det sjätte riket i Bibelns profetia skall det åter tala, men då skall det tala som en drake genom att genomdriva söndagslagen.

Och jag såg ett annat vilddjur stiga upp ur jorden; och det hade två horn likt ett lamm, och det talade såsom en drake. Uppenbarelseboken 13:11.

Vilddjuret från jorden började som det sjätte riket år 1798, när påvedömet berövades sin styrka.

"Och när påvedömet, berövat sin styrka, tvingades att upphöra med förföljelsen, såg Johannes en ny makt stiga upp för att ge eko åt drakens röst och fullfölja samma grymma och hädiska verk. Denna makt, den sista som skall föra krig mot kyrkan och Guds lag, symboliserades av ett vilddjur med lammlika horn." Signs of the Times, 1 november 1899.

År 1798, när påvedömet mottog sitt dödliga sår, talade Förenta staterna, och såsom alltid är fallet med Alfa och Omega, förebådade talandet i början talandet i slutet. Alien- och Sedition Acts stadfästes som lag år 1798 och förebådade de lagar som genomförs i slutet och som avser illegal invandring och medierna.

Den period vi här betraktar, från 1776 till 1798, bär Alfa och Omegans signatur, ty den identifierar "talet" i Självtändighetsförklaringen i början, vilket är en förebild på Alien and Sedition Acts av år 1798. Mitt i denna period finner man Förenta staternas konstitution. Perioden utgör en profetisk framställning av jorddjurets välde, ty den börjar tala som ett lamm, men perioden slutar med lagstiftning som representerar en drake. Men såsom ofta är fallet står början och slutet av en sak i överensstämmelse med motsatser. Periodens första waymark representeras i den sista waymarken, och waymarken i mitten var Förenta staternas konstitution, vilken ratificerades av TRETTON stater. Det hebreiska ordet för "sanning" bildades av den första bokstaven, följd av den trettande bokstaven, följd av den sista bokstaven i det hebreiska alfabetet.

Den period vi nu betraktar bär den Förstes och den Sistes signatur, han som är Sanningen. Perioden representerar en tidsperiod som leder fram till början av jorddjurets regering som den sjätte konungadömet i Bibelns profetia, och den representerar därför en tidsperiod som leder fram till slutet av jorddjurets regering som den sjätte konungadömet i Bibelns profetia. Den perioden började vid ändens tid år 1989. 1776 till 1798 skall läggas på 1989 till den snart kommande söndagslagen, då jorddjuret talar såsom en drake, så som det framställs genom Alien and Sedition Acts.

Det är värdefullt att infoga ännu en profetisk sanning i vår studie. Den sanningen är ett inslag i "ändens tid" som en symbol som ofta förbises. Laodiceisk adventism må mycket väl veta att 1798 var "ändens tid", men deras förståelse slutar i allmänhet där, ty de har ingen aning om att varje reformlinje löper parallellt med de andra reformlinjerna. Varje reformlinje börjar med "ändens tid".

Mose var en förebild för Kristus, och Mose sade detta uttryckligen, och Petrus bekräftade det i Apostlagärningarna.

HERREN, din Gud, skall låta en profet lik mig uppstå åt dig, ur din mitt, av dina bröder; till honom skall ni höra. 5 Moseboken 18:15.

Jesus skulle vara ”lik” Mose.

Och nu, bröder, jag vet att ni handlade i okunnighet, liksom också era rådsherrar. Men det som Gud på förhand hade förkunnat genom alla sina profeters mun, att Kristus skulle lida, det har han så uppfyllt. Omvänd er därför och vänd tillbaka, för att era synder må utplånas, så att tider av vederkvickelse kommer från Herrens ansikte; och han skall sända Jesus Kristus, som förut blev förkunnad för er, honom som himmelen måste ta emot intill tiderna för alltings återställelse, om vilka Gud har talat genom alla sina heliga profeters mun alltifrån världens begynnelse. Ty Mose sade sannerligen till fäderna: En profet lik mig skall Herren, er Gud, låta uppstå åt er av era bröder; honom skall ni höra i allt vad han säger till er. Och det skall ske att varje själ som inte hör den profeten skall utrotas ur folket. Ja, och alla profeterna, från Samuel och de som följde efter, alla som har talat, har också förkunnat om dessa dagar. Apg. 3:17–24.

Ändens tid i Moses historia var hans födelse, och den förebildade Kristi födelse. Vid både Kristi och Moses födelse skedde en ökning av kunskap som skulle pröva den generationen. Kunskapen om bådask födelse ledde till att både Egyptens och Roms drakmakt försökte döda de utlovade gestalterna i profetian. Herdarna på kullarna, de vise männen från östern, representerar dem som förstod ökningen av kunskap vid ändens tid.

Det som vanligtvis förbises är att det finns två vägmärken vid ändens tid. Det var inte endast Mose som föddes, utan tre år tidigare föddes hans bror Aron. Sex månader före Kristi födelse föddes hans kusin Johannes. 1798 är den vanligast erkända tidpunkten för ”ändens tid”, och år 1798 dödades vilddjuret (den politiska maktapparaten) som skökan hade ridit på genom den mörka medeltiden, och ett år senare dog också ”kvinnan” som hade ridit på det vilddjuret.

År 1989 fanns det två presidenter. Reagan regerade fram till installationen 1989, och därefter började den förste Bush sin regeringstid. Slutet på de ett tusen två hundra sextio åren hade förebildats av de sjuttio åren i fångenskap i Babylon, och när general Cyrus, Darius’ systerson, avrättade Belsassar på festnattens kväll, var Darius den faktiske kungen. Darius och Cyrus representerar de två vägmärkena för den ändens tid.

Det profetiska förhållandet mellan Mose och Aron, Johannes och Jesus, Darius och Kyros, påvedömet och påven samt Reagan och Bush är alla källor till profetiskt ljus när de studeras med den rätta metodologin. Vad vi här vill peka på är att Johannes, Jesu kusin, var rösten i öknen, vilken hade förebildats av Moses bror Aron, som begav sig ut i öknen för att möta Mose för att vara hans röst.

Under den trettioårsperiod som föregick Kristi smörjelse, och under de trettio år som föregår antikrist, finns ett vägmärke som identifierar en ”röst”. För Kristus var det Johannes’ röst, ropande i öknen. År 533 utfärdade Justinianus ett dekret som identifierade antikrist som heretikernas tillrättavisare och kyrkans överhuvud. Justinianus’ dekret var den ”röst” som beredde vägen för söndagslags-”dekretet” vid kyrkomötet i Orléans år 538.

General Kyros' armé var den röst som tillkännagav att Dareios' erövring av Babylon var nära förestående.

”Framträdandet av Kyros här inför Babylons murar var för judarna ett tecken på att deras befrielse ur fångenskapen närmade sig. Mer än ett århundrade före Kyros födelse hade Inspirationen nämnt honom vid namn och låtit uppteckna det verk han faktiskt skulle utföra, då han skulle inta staden Babylon oväntat och bereda vägen för fångenskapens barns frigivning. Genom Jesaja hade ordet talats:”

”Så säger Herren till sin smorde, till Koresh, vilkens högra hand jag har fattat för att kuva folk inför honom; ... för att öppna de tvåflyglade portarna framför honom; och portarna skall inte stängas; jag skall gå framför dig och göra de krokiga vägarna raka; jag skall slå kopparportarna i stycken och hugga av järnbommarna; och jag skall ge dig mörkrets skatter och gömda rikedomar på hemliga platser, för att du må veta att jag, Herren, som kallar dig vid ditt namn, är Israels Gud.” Jesaja 45:1–3.” Prophets and Kings, 551.

När det erkänns att det är två vittnen eller två vägmarkeringar genom vilka en profetisk ”ändens tid” fastställs, kan det också erkännas att en av de två vägmarkeringarna representerar en identifiering, ett tillkännagivande eller en varning om den annalkande historien. Aron, Johannes, Cyrus och Justinianus representerar en vägmarkering som föregår ändens tid. Ändens tid år 1798 är slutet på den period som representeras från 1776 fram till 1798. Vägmarkeringen i mitten av den historien är rösten som ropar i öknen om den annalkande historien. Den historien började med en publikation som förkastade det diktatoriska styret från antingen en kung eller en påve, och den slutade med en publikation som representerade en diktators karaktär. Publikationen i mitten representerade ”varningen” för den kommande historien, och varningen var att Förenta staternas konstitution skulle omstörtas vid slutet av historien.

Denna historiska linje började upprepas år 1989, och den slutar vid söndagslagen, när varningen från öknen två hundra år tidigare, år 1789, förkastas. 1989 var ändens tid vid slutet av vers fyrtio, och det sammanfaller med ändens tid år 1798. 1989 sammanfaller med 1776, och söndagslagen representerar 1798. Mitt i den historia där varje syns verkan fullbordas, den historia som började den 11 september 2001 och fortsätter fram till varningen år 1789, går i uppfyllelse och konstitutionen omstörtas. Det måste finnas ett vägmärke i mitten, ty Gud förändras aldrig. Detta vägmärke skulle representera en varning för den profetiska historia som börjar vid den snart annalkande söndagslagen.

1989 markerar ändens tid i vers fyrtio, vilken leder fram till söndagslagen i vers fyrtioett. Varningsbudskapet som kom efter ändens tid, men före söndagslagen, var den 11 september 2001. Det varnar för att vid slutet av den historiska perioden skulle det tredje Ve, som kom den 11 september 2001 och omedelbart hölls tillbaka, slå till igen som en oväntad överraskning, och tusentals städer skulle förstöras. När den förstörelsen kommer skulle Satan påbörja sitt märkliga verk, och det verket börjar med den snart annalkande söndagslagen.

”O att Guds folk hade en känsla för den förestående förstörelsen av tusentals städer, vilka nu nästan helt är överlämnade åt avgudadyrkan! Men många av dem som borde förkunna

sanningen anklagar och fördömer sina bröder. När Guds omvändande kraft kommer över sinnena, skall en avgjord förändring äga rum. Människor kommer inte att ha någon benägenhet att kritisera och bryta ner. De kommer inte att inta en ställning som hindrar ljuset från att lysa för världen. Deras kritik, deras anklagelser, skall upphöra. Fiendens makter samlar sig till strid. Hårda konflikter ligger framför oss. Slut er samman, mina bröder och systrar, slut er samman. Bind er till Kristus. 'Sägen inte: En sammansvärjning,... och frukten inte vad de frukta, och förskräcken er inte. Herren Sebaot, honom skall ni hålla helig; honom skall ni frukta, och för honom skall ni förskräckas. Och han skall vara en helgedom; men en stötesten och en klippa till fall för båda Israels hus, en snara och en giller för Jerusalems invånare. Och många bland dem skall stappla och falla och bli krossade och bli snärjda och fångade.'"

"Världen är en teater. Skådespelarna, dess invånare, förbereder sig att spela sin roll i det sista stora dramat. Gud förloras ur sikte. Bland mänsklighetens stora massor finns ingen enhet, utom när människor sammansluter sig för att fullfölja sina själviska syften. Gud ser på. Hans avsikter med avseende på sina upproriska undersåtar kommer att fullbordas. Världen har inte givits i människors händer, även om Gud tillåter förvirringens och oordningens makter att råda för en tid. En makt från djupet verkar för att framkalla de sista stora scenerna i dramat, — Satan som uppträder såsom Kristus och verkar med all orättfärdighetens bedräglighet bland dem som binder sig samman i hemliga sällskap. De som ger efter för sammanslutningens lidelse fullföljer fiendens planer. Orsaken kommer att följas av verkan."

"Överträdelsen har nästan nått sin gräns. Förvirring fyller världen, och en stor förskräckelse skall snart komma över människorna. Slutet är mycket nära. Vi som känner sanningen bör förbereda oss för det som snart skall bryta in över världen som en överväldigande överraskning." Review and Herald, 10 september 1903.

Varningen som förebildades genom införandet av Konstitutionen år 1789 är den tredje ängels varning, vilken återvänder till det andra Kadesh, när beseglingen av de etthundrafyrtiofyra tusen börjar. Den varningen är varningen från den första rösten i Uppenbarelseboken kapitel arton, och inte bara föll de stora byggnaderna i New York City vid den tiden, utan själva essensen av Konstitutionen förändrades. Konstitutionen skrevs och grundades på engelsk rätt, vars grundläggande filosofi enkelt kan definieras som: "en person är oskyldig tills hans skuld har bevisats." Konstitutionen skrevs i syfte att förkasta det som är känt som romersk rätt, vars grundläggande filosofi enkelt kan definieras som: "en person är skyldig tills hans oskuld har bevisats."

Varningen från vildmarken år 1789, representerad av konstitutionen, representerar varningen den 11 september 2001, och de brinnande byggnaderna utmärkte inte bara denna historia genom en bokstavlig uppfyllelse, utan även antagandet av Patriot Act representerade varningen.

Patriot Act (Uniting and Strengthening America by Providing Appropriate Tools Required to Intercept and Obstruct Terrorism Act of 2001) lades fram i Förenta staternas kongress kort efter terroristattackerna den 11 september 2001. Lagförslaget lades fram i representanthuset den 23 oktober 2001 och i senaten den 24 oktober 2001. Det undertecknades till lag av president George W. Bush den 26 oktober 2001. Patriot Act syftade till att stärka regeringens förmåga att utreda och

förebygga terrorhandlingar samt att utvidga befogenheterna för övervakning och brottsbekämpning, och den förkastade den engelska rättens grundläggande och fundamentala princip som fastslår att en människa är oskyldig till dess att hennes skuld bevisats. Den används alltjämt i dag av eliten inom regeringen för att kringgå rättssäkerhet, privatlivets skydd och rätten till rättvisa rättegångar.

Vi kommer att fortsätta denna studie i vår nästa artikel.

”Hurudan är vår tillstånd i denna fruktansvärda och högtidliga tid? Ack, vilket högmod som råder i församlingen, vilket skrymteri, vilket bedrägeri, vilken kärlek till klädsel, lättsinne och nöjen, vilken strävan efter överhöghet! Alla dessa synder har förmörkat sinnet, så att de eviga tingen inte har urskilts. Skall vi inte rannsaka Skriften, så att vi må veta var vi befinner oss i denna världshistoria? Skall vi inte bli insiktsfulla beträffande det verk som fullbordas för oss i denna tid, och den ställning som vi såsom syndare bör inta medan detta försoningsverk pågår? Om vi hyser någon omsorg om våra själers frälsning, måste vi genomföra en bestämd förändring. Vi måste söka Herren med sann botfärdighet; vi måste med djup själslig förkrosselse bekänna våra synder, för att de må bli utplånade.

”Vi får inte längre förbli på den förtrollade marken. Vi närmar oss hastigt slutet av vår provotid. Må varje själ fråga sig: Hur står jag inför Gud? Vi vet inte hur snart våra namn må tas på Kristi läppar och våra fall slutgiltigt avgöras. Vad, o, vad skall dessa beslut bli? Skall vi räknas bland de rättfärdiga, eller skall vi räknas till de ogudaktiga?

”Må församlingen resa sig och omvända sig från sina avfälligheter inför Gud. Må väktarna vakna och låta basunen ge en tydlig klang. Det är en bestämd varning som vi har att förkunna. Gud befaller sina tjänare: ’Ropa med full hals, håll inte tillbaka, höj din röst som en basun och förkunna för mitt folk deras överträdelse och för Jakobs hus deras synder.’ Folkets uppmärksamhet måste vinnas; om detta inte kan ske, är all ansträngning fåfång; även om en ängel från himlen skulle stiga ner och tala till dem, skulle hans ord inte göra mer nytta än om han talade in i dödens kalla öra. Församlingen måste väckas till handling. Guds Ande kan aldrig komma in förrän hon bereder vägen. Det bör ske ett allvarligt självrannsakande. Det bör finnas förenad, uthållig bön och genom tron ett åberopande av Guds löften. Det bör finnas, inte ett klädande av kroppen i säcktyg såsom i forna tider, utan en djup förödmjukelse i själen. Vi har inte den första anledning till självtillfredsställelse och självupphöjelse. Vi bör ödmjuka oss under Guds mäktiga hand. Han skall träda fram för att trösta och välsigna de sanna sökarna.”

”Arbetet ligger framför oss; skall vi ta del i det? Vi måste arbeta skyndsamt, vi måste stadigt gå framåt. Vi måste bereda oss för Herrens stora dag. Vi har ingen tid att förlora, ingen tid att vara upptagna av själviska syften. Världen skall varnas. Vad gör vi som enskilda för att föra ljuset fram inför andra? Gud har lämnat åt varje människa hennes uppgift; var och en har en del att fullgöra, och vi kan inte försumma detta arbete annat än med fara för våra själar.

”O mina bröder, skall ni bedröva den helige Ande och förmå honom att vika bort? Skall ni stänga ute den välsignade Frälsaren, därför att ni är oförberedda för hans närvaro? Skall ni lämna själar att förgås utan kunskap om sanningen, därför att ni alltför mycket älskar er bekvämlighet för att bära den börda som Jesus bar för er? Låt oss vakna upp ur sömnen. ’Var

nyktra, vaka; ty er motståndare djävulen går omkring såsom ett rytande lejon och söker efter vem han må uppsluka.”” Review and Herald, 22 mars 1887.